

úkolů; jestliže podle tvrzení žalující strany žalovaná převzala na sebe závazek přispívati jí k úhradě nákladů stavby mostu, neplyne z toho, že musilo jíti o závazek povahy soukromoprávní, neboť mohou býti založeny také závazky povahy veřejnoprávní, na jejichž splnění může býti právními prostředky naléháno, ale ovšem nemůže k tomu dojíti soudním sporem (§ 1 j. n.), protože právě nejde o občanskou právní věc. Při tom je nerozhodno, dojde-li k takovému závazku z dobré vůle anebo na základě zákonného předpisu, a šlo-li o zájmy jenom místní nebo také širší zájmy celého okresu. Věc se má nejinak, nežli byla-li by žalobkyni přislíbena subvence zemská nebo státní; kdyby slíbená subvence, ať ke slibu došlo z jakéhokoli důvodu, nebyla vyplacena, nemůže býti o tom pochybnosti, že by nemohla býti vymáhána pořadem práva u soudů.

Čís. 14633.

K výkladu automobilového zákona.

Koho jest uznati za provozovatele vozby a za řidiče auta.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, Rv I 2471/33.)

Žalobci domáhají se náhrady škody vzniklé jim srážkou auta žalované Magdy F. s jejich autem. Podle tvrzení žalobců zavinil srážku auta žalovaný Bedřich B., který auto žalované tehdy řídil. Za škodu ručí podle § 1315 obč. zák. i žalovaný Dr. Eduard F., který auta používá k soukromým i lékařským účelům. P r v ý s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu proti žalovanému Bedřichu B., jinak žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání do zamítající části rozsudku prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d změnil rozsudky obou soudů a vyslovil, že žalobní nárok je solidárně důvodem po právu i proti žalovaným Magdě F. a Dru. Eduardu F.

D ů v o d y :

Nejde o skutkové zjištění, usoudil-li odvolací soud, že Dr. F. byl podnikatelem vozby, a v tom směru jest výtkou rozporu se spisy v podstatě výtkou nesprávného právního posouzení věci. Ježto vývody dovoatelovy v obou směrech úzce souvisejí, lze o nich pojednati zároveň. Judikatura nejvyššího soudu se ustálila, pokud jde o otázku, koho jest pokládati za provozovatele vozby, na přísném, z ducha zákona automobilového plynoucím stanovisku, že provozovatelem jízdy je jen ten, kdo na základě pevného smluvního poměru k majiteli auta má auto k dispozici tak, že po určitou dobu přestal vlastník auta býti pánem vozby, pozbyv možnosti nakládati se silostrojem (viz rozh. čís. 8509, 9702, 12043 sb. n. s.). V tomto sporu nepodařilo se dokázati jsoucnost takového smluvního poměru mezi Dr. F. a Magdou F. V tomto směru nemohou ani vzdálenost vlastnice auta od místa, kde auto obvykle stávalo, ani skutečnost, že ho Dr. F. užíval k vlastním účelům, býti rozhodnými, když nebylo dokázáno, že vlastnice neměla dispo-

sice Dr. F. Kromě toho dál se provoz auta též ve prospěch Magdy F., neboť ji Dr. F. vozí z místa na místo, t. j. z bydliště jejího do sousedního města. Šlo o poměr pouze prekaristický, a žalovaný Dr. F. nebyl provozovatelem vozby. Jeho roli dlužno naopak ze správného stanoviska právního posuzovati tak, že, nejso provozovatelem jízdy, byl přece řidičem jízdního silostroje, o něž tu jde. Neboť řidičem jest, kdo má technické řízení jízdního silostroje, tedy kdo naň dohlíží, když stojí, a kdo jej obsluhuje v provozu (viz Gutenberg-Hartmann: Komentář v § 1 aut. zák., pozn. 14), a nesejde na tom, že v době škodné události snad třetí osoba se skutečně řízení auta ujala a s autem nakládala. Žalovaný Dr. F. ručí však i proto, že se podle předpisu § 51 vlád. nař. čís. 81/1910 ř. z. nepostaral o to, aby auto — když je nechal bez dozoru státi před hostincem —, nemohlo býti uvedeno v pohyb osobami nepovolanými, neboť, i když je uzamkl, přece nechal klíče, umožňující přístup do auta, z lehkomyšlné nedbalosti (§ 1297 obč. zák.) ležeti volně na hostinském stole, u něhož spoluobžalovaný B. s ním seděl, a tak mu disposici s autem a jeho řízení umožnil. Důsledkem toho bylo vedle ručení Magdy F. jako majitelky auta podle § 8 zák. uznati též na ručení žalovaného Dr. F. a netřeba se již obíratí otázkou, zda vozidlo neoprávněným postupem B-ovým bylo odňato i disposici majitelky auta, poněvadž tato ručí podle § 8 aut. zák. bezpodmínečně za provinění svého řidiče (Dr. F.), který škodnou událost přivodil svou nedbalostí. Solidárnost závazků všech žalovaných plyne z předpisu § 3 odst. 4 aut. zák. a § 1302 obč. zák.

Čís. 14634.

Zánik spolku jako sporné strany za opravného řízení.

Zodpovědnost spolku za jednání jeho činovníků ve věcech nekalé soutěže.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, Rv I 1701/35.)

Žalobce sporně tvrdí, že žalovaný spolek se sídlem v P. sdružuje autorisované civilní inženýry kulturní v tuzemsku, kteří provádějí vodní stavby kulturní a jmenovitě meliorační. Spolek ten učinil k zemskému úřadu v P. písemné podání ze dne 12. května 1931, psané v sekretariátu spolku na úředním papíře jeho a podepsané předsedou spolku inž. Václavem Š-ým a jednatelem inž. Karlem H-em. V podání odvolává se na usnesení valné hromady spolku, na které prý členy spolku žádáno, aby úřadu sděleno bylo stanovisko k zadávání melioračních prací často nezkušeným a ponejvíce teprve se zařizujícím mladým civilním inženýrům kulturním. V dalším varují se v zájmu celé kulturně-inženýrské praxe úřady, aby velké podniky nebyly zadávány mladým začátečníkům, kteří na úkol takový nestačí pro nezkušenost, nezpracovaný personál, nemožnost kontroly a pro malé finanční prostředky. Tím jsou poškozeni i mladý podnikatel i starší civilní inženýři, na prázdno vyšedší, i stavebníci sami. V podání se poukazuje na skutečný případ a to na to, že inž. P. (žalobce) obdržel jako první zodpovědnou práci »Vodní družstvo